

“VAR” OLMAK

Var olmak, gerçekliğini sürdürmek, evrenin parçası olmaktır. Nesnel ve objektif bir gözle baktığınız zaman var oluş için bir çaba harcamanız gerekmediğini ve çok basit olduğunu görürüz. Peki, gerçekte bu o kadar kolay mıdır?

Biz insanlar için konuşursak, varlığını sürdürmek kimine gör kolay, zorlu, bir yük, hediye, ceza, mücadele, umut, heyecan gibi anlamlar ifade eder. Fakat var olma, yani yalnızca iki sözcükten oluşmuş bir tamlama için nasıl bu kadar farklı ve hatta zıt anlamlar ifade etmektedir? Bu sözcük grubunun ifade ettiği tek bir anlam olmadığını ve olamayacağını gördüğümüze göre yıllar geçtikçe var oluş hakkında ortaya atılan iddiaların kimi zaman çelişmesi, uyuşması, birbirini yakalaması, alakası olmaması da aynı şekilde ilginç gelmeyecektir.

Benim için var olmak ileride belki ve umarım yardımda bulunabileceğim belki birkaç yüz, bin, milyon, milyar insan için evrendeki gerçekliğimi mental ve fiziksel bir dengede yıl geçtikçe yeterli donanımları edinip sentezleyerek kendime empoze etmem olarak tanımlanabilir. Çünkü bu klasik “insanlara yardım etmek” kalıbı belki de yıllar önce, bilemiyorum, bozunmuş olup umarım benim liderlik etmeye layık olabileceğim bir grup insanla eski ihtişamına kavuşmayı bekliyor. “Dur, anneme yardım edeyim.”, “Hocam, fotokopileri sizin için taşıyayım.”, “Bekle, bağcıklarını ben bağlayayım.” tarzı yardımlar değil de küresel ölçüde ciddi yardıma ihtiyacı olan, katledilen, işkence edilen, çirkin şeylere maruz kalan, aç kalan, susuzluktan ölen, hastalığa yenik düşerek ölen insanlara yardım ederek bu dünyaya bir şeyler katmadan, açıkça söylemek gerekirse, ölmek istemiyorum. Çünkü biliyorum, biliyoruz, öyle yerler var ki çocuklar yara bere içinde, kan revan iken ağlamıyor bile artık. Çünkü dünya onlara iki, üç, dört, beş yaşlarında büyümeyi öğretti. Ve bizler “farkındalıklı insanlar” olarak izleyip yalnızca dövünmeyi başarabiliyoruz. İrkim için konuşuyorum: Türkler bundan fazlasıdır, en azından fazlasıydı.

Şimdi var oluşun benim için bir mücadele, bir hediye, bir umut, heyecan ve engebeli bir yol olduğu bilincinde çağa ayak uydurarak, çağı bana uydurarak belirlenmiş biyolojik ölüm saatimi, evrendeki son gerçeklik saniyemi en son saliseye kadar insanlık için kullanacağımı belirtiyorum. Var olmak yalnızca geçerken uğradığımız evrende bir süre oturup “daha karpuz kesmeden” gitmek değil; neden, nerede, nasıl bir yer olduğunu artık anlayıp amacına uygun hareket etmektir. Var olmak böyleleri için zor ama keyifli çünkü en azından sürekli sorgulanan “Neden buradayız?”, “Evrenin sırrı ne?” sorularına ihtiyacımız yok. Hayatı yaşarken ruhunuzun yaşadığı aydınlanmadan sonra bu soruların cevapları zaten ortaya çıkıyor. Ama çok üzgünüm ki kelimelerle değil...

Oliah